

ТУРЦИЯ

—○○—

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА НАРОДЪТЪ.

—○○—

ТУРЦИЯ излязва сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята по царската поща, е 4 бѣли менидѣта; вжнѣ отъ имперіята, 5 бѣли менидѣта. Спомоществованията трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Писмата които са относѣтъ до редакціята са надписуватъ до Н. Генювича, редактора и издателя на вѣстникъ. Външните настоятели отговарятъ за вѣстникъ. Подписката за спомоществованията става направо въ Цариградъ—Галата при сѣщиятъ.

21 АПРИЛЪ (ПО НОВИ СТИЛЪ)

6 ЗИЛХИДЖЕ 1282 ОТЪ ЕГИПТА.

ЕДРЕНЕНСКИЯТЪ ВИЛАЕТЪ.

Въ едиятъ отъ послѣдните си бройови ний извѣстими на читателити си образованіето на Едрененскіятъ Вилаетъ, и наименованіето на Куршидъ паша за Главенъ Управителъ на тая провинція.

Други по-важни въпроси, които имамъ да разгледувамъ ни възбраниха до сега да говоримъ за тоя новъ Вилаетъ; нъ отъ друга страна това възбранеие послужи да ни тури въ състояние за да учинимъ по-добъръ стремленіята на Главниятъ Управителъ и чувствата на жителити за това ново прѣобразование.

Дѣйствително, писмата които прѣйхми както отъ Едрене, тѣй и отъ други мѣста на Тракія нѣ само ни давѣтъ добри мѣстия за Куршидъ-паша, който показвалъ твърдѣ живи симпатии за общественото улучшение на населеніето, повѣрено на нѣговити грижи, нъ и гражданити отъ сичкити класови дохождали до въсхищеніе за това че, чрезъ тая мѣрка, тѣ сѣ повикани да земѣтъ участіе въ единъ животъ когото сѣмъ имъ е вѣчно време.

Отъ наша страна ний нѣма нищо да кажимъ за Куршидъ-паша; вѣрмето и дѣлата ще покажатъ достоинството му, безпристрастіето му и честността му за общенародното добро. Това само, което ще кажимъ, то е че ний познаваме доста добръ Нѣгово Прѣвсходителство; и мислимъ че нѣма да сѣ излѣжимъ ако го прѣпорѣчимъ на народътъ сѣ за единъ отъ най образованити и най либералнити Турци.

Сичкити наши съотечественници знаятъ Турцити и тѣ знаятъ, че това, което е разорявало, и това което е погизвало въ най тежки страданія населеніята християнски и ли нехристиянски, сѣ были неспособността и немареніето на провинціалнити управители, на каймакамити, на мюдюрити и пр. пр.

Това убѣжденіе ни кара прочее да забѣлжимъ на Нѣгово Прѣвсходителство че за да отговори по добръ на прѣдначертаното прѣобразование и на благороднити желанія на Н. Ц. В. Султанътъ, на когото единчкіятъ мобилъ на сичкити нѣгови денонощни заниманія, е да направи благополучни народити си, то трѣбува да избере чиновници честни, кѣждѣрни, благодарни, съсѣ една дума чиновници наистина мѣдри.

Ний ще го иновѣдаме съсѣ драго сърце: тоя отборъ е мѣчѣнъ и твърдѣ мѣчѣнъ да сѣ направи и най много между външнити чиновници; нъ безъ нѣго, увѣжданіето на благоденствіето въ народнити маси и туряніето въ дѣйствіе на РАВЕНСТВОТО ПРЕДЪ ЗАКОНЪТЪ, прогласено отъ Хати-

Хумаюнътъ, сѣмъ видѣтъ, предъ нашити очи, толкосѣ трудни, за да речемъ невѣзможни, колкото пронизваніето на сѣлнчевити зари презъ дебелини облаци.

Нѣгово Прѣвсходителство Куршидъ-паша имѣ предъ очити си примѣрътъ на Митхадъ паша, който освѣтъ, благодареніе на ясновидніятъ му умъ, толкосѣ улучшения както въ политическото положеніе на населеніята, тѣй и въ общественото имъ положеніе, и това той направи, нека го знай сѣки, чрезъ отборътъ на чиновницити.

Куршидъ-паша нѣма освѣтъ да направи това което Митхадъ-паша е направилъ веки; и той ще сполучи да задоволи жителити толкосѣ, колкото тоя послѣдніятъ е задоволявалъ тія отъ Дунавскіятъ Вилаетъ.

Едно нѣщо още, което Куршидъ паша трѣбува да земе въ вниманіе, то е да учреди сѣвѣтити въ градищата и въ казити тѣй щото да не ставѣтъ никакви злоупотрѣбленія отъ страна на членовѣти които ги съставляватъ. Като сѣмъ имъ е вѣчно време, да забѣлжимъ повече, както имамъ ний въ Дунавскіятъ Вилаетъ.

Колкото за нашіятъ народъ отъ тоя Вилаетъ на когото сѣмъ желали и желали доброто, ний ще му кажимъ:

Ти имашъ сега единъ управителъ мѣдѣръ, честенъ, справедливъ, и който сѣ интересува най много въ поправленіето на твойта сѣдба. Бѣди достоенъ да сѣ възползувашъ. Не оставяй нищо за да сѣ вѣренъ, искренъ и прѣдаденъ на Господарятъ си, който иска и сѣмъ труди да та направи да благоденствуваши, както бащата сѣмъ труди за дѣтето си.

Отъ тебе зависи доброто или злото. Остави на страна сѣка злоба и користолюбіе. Бѣди остороженъ и привѣтливъ въ интересити си и въ правдинити си. Избири си за мѣстнити сѣвѣти таквие хора, които, ако не сѣмъ учени, поне да имѣтъ практика и да сѣмъ кѣждѣрни да та прѣдставляватъ достойно.

Защото ако не внимаваши въ това избиране, това прѣобразование за което ти сѣ радуваши сега толкосѣ ще сѣ прѣобърни тутакси въ кахѣри; и тія кахѣри, милій ми народе, не ще имѣтъ изворътъ сиѣвъ управленіето, понеже тоа управление, както сѣмъ го казали много пѣти, имѣ прѣвсходни намѣренія за тебе, нъ въ твоитѣ прѣдставители които ще та припорѣчатъ злѣ.

Бѣди въ теченіето на сичкити работи, които ще станѣтъ около тебъ и вжнѣ отъ твойто окръжіе. Това любопытство ще развій твойтъ умъ, ще та направи да имашъ едно малко понатіе за сичкити мѣрки, които

то сѣмъ са вели, и това понатіе ще служи да та води и да та прѣдупази отъ сѣко злоупотреѣбленіе на интересливѣ чиновници.

Най сетѣ ний свършувамъ съсѣ едно забѣлжване къмъ Куршидъ паша: това забѣлжване е да распита най на прѣдъ добръ състояніето на населеніята отъ което страдѣтъ прѣди да земѣ нѣкаква мѣрка, и това състояніе той не ще може да го научи освѣтъ въ масата на народътъ.

ИСТИНА И ЛЪЖА.

Въ вѣтохъ вѣрмѣя огньтъ, водата и вѣтарътъ сѣмъ имѣха за три непобѣдимѣ стихии и които съставлявали свѣта. Чловѣкъ отъ нужда постигна сѣ остроуміето си да ги употреѣби за своя полза и ги направи да му служатъ вѣчно като прѣобърна посредствомъ огъня водѣтъ на вѣтаръ. Това голѣмо чудо вжда всякой, кога сѣ качи на единъ вапоръ. Както огньтъ, водата и вѣтарътъ сѣмъ съставити стихии на свѣта, тѣй и приказкити, пѣснитѣ и причитѣ сѣмъ бытіето на единъ народъ, колкото и да е прѣстѣ; ти сѣмъ неговата неписана исторія, желанія; нека като знае нѣкой, може излѣтъ много нѣщо за въ полза на сѣщій народъ. Всякой отъ насъ знае старежкѣтъ приказка, че на едно мѣсто въ една пещера сѣмъ намира една маара пѣдна съ злато, сѣрѣбро и безцѣнни камаѣи, но които подхвъркатъ страшни змѣйѣне. Тая маара имѣ единъ прозорецъ прѣзъ който сѣмъ вжда вѣничко вѣтрѣ; нейнитѣ врата сѣмъ желѣзѣни и заключени твърдѣ яко, които за да отвори чловѣкъ, трѣбува да имѣ расковничѣ. Единъ нѣтъ расковничѣто намѣрено. вратата сѣмъ отвѣрять сами и змѣйѣнѣти подхвъркуватъ изъ вѣтрѣ; тогасѣ чловѣкъ може слободно да влѣзе вѣтрѣ въ маарата и да сѣмъ нагнѣтъ сѣмъ колкото ще богатство. Нашата немотія и нашето горяще желаніе да имѣме парци, направи ны да повѣрѣваме сѣмъ цѣлъ умъ това бытіе. И какъ да не повѣрѣва чловѣкъ, кога мнозина отъ насъ познаватъ твърдѣ добръ мѣстото на тая маара, даже и нѣкои потвѣрѣватъ, че сѣмъ видѣли прѣзъ прозореца вѣничѣто богатство. Главната причина да сѣмъ придобѣме то, трѣбува да намѣри расковничѣто. Тѣй мнозина отъ насъ ходѣтъ даже и до днесъ по крѣпцата да търсѣтъ расковничѣто. Ний познахме прѣди петнадесѣтъ години дѣстѣна души Българи, които водилъ хытаръ Петаръ, та прѣминали Дунавъ и обыколили цѣла Влахиѣ, Богданія и Бессарабія да търсѣтъ чудотворното расковничѣ. Това сѣмъ нашити Аргонѣти, които търсѣтъ златното руно. Нѣкои направиша и поддржонитѣ работи: тѣ прѣзъ години сѣмъ дойдоха въ Цариградъ, и поискаха отъ Царинната фирманъ, за да могатъ да издѣлатъ причѣтътъ маарѣ. Читателити разумѣватъ какъвъ отговоръ сѣмъ прѣиди. Обаче какъво нѣщо е това расковничѣ, дѣ и какъ сѣмъ намира? то е, казватъ хытрѣти, една трѣва чѣрвѣна както крѣвъ, та сѣмъ намира по крѣпцата покрай трѣ-

напяти и по полето. Оний, който отива да я дъри, тръбува да има съ себе си бучка шият въскъ и една тънка бѣла кърпа. Той тръбува да стане рано докѣт стои още росата на трѣвата, да распрѣгне бѣлатъ кърпа, да я влечи по трѣвата и чомъ види черенъ напчичъ на бѣлата кърпа, тамъ е и трѣва расковниче, която е нужно да отскубие завчѣтъ и да я обвие въ въскъ, че безъ това обвиване ти изчезнува въ рацѣтъ му. Тѣй оний, който има расковничето, той може и въ само на мааржата желѣзными шрата да отвори, и въ всяка другъ заключалка, даже и Виенскитъ желѣзни каски сж една играчка за него

Тѣлкуване. Мааржата е фабрика, расковничето е съдружеството, обвиването му въ въскъ е влагането на парите, на мааржата прозорцѣтъ е умѣтъ, виѣвнето вътрѣ въ мааржата сж оный, които мислятъ, че прѣдзначеніята на народа ужъ си намиратъ въ тѣхнаты рацѣ. Ний наѣтрихме расковничето, отворихме желѣзныгъ врата на мааржата, обаче не злополуѣ виѣвнето отвѣтрѣ не щѣ да бѣгатъ.

Б. Флоренцѣ.

Миналата недѣля прѣйхми слѣдѣющити писма отъ Молдо-Влахия. Тия писма съдържаватъ твърдѣ важни работи за Българити отъ тия страни и отъ Кѣрѣмъ. Нашити читатели ще сторжѣтъ добръ да ги прочитатъ съ съ едно особно внимание.

ПИСМО. I.

Като съмъ срицалъ нѣколко пѣти статии въ Ваша Вѣстникъ за бесарабскити Българи, а най вече за тѣхното нравствено положение, то съмъ въ пълнѣ увѣренъ, че ви, като сте винаги защищавали интереса народни, въобще на сички Българи, дѣто и да сж, то не ся съмнѣвамъ че тези мои пѣти замѣтки ще да намѣратъ мѣсто въ достопопечителната за насъ вѣща.

Читателитъ мисля знаятъ, че и въ Россія има Българи. Тѣзи Българи поселяватъ три тѣрлаци: 1 Бессарабската областъ покрай Дунавъ отъ 25 Колонии; 2 Херсонската Губернія близо около Одесса отъ 5—6 Колонии; и 3 Тавричиската Губернія—Кримъ. Него почехъ първо да заселяватъ видинскитъ Българи, кои като срицнахъ въ него неблагоприятното гостоприемство: гладъ, нѣмаве, белести и отпърво почехъ да ги съблечатъ рускитъ безочливи чиновници, то тѣ скоро разбрахъ ошибкѣ и ся върнахъ назадъ въ отечеството си. Тѣхното мѣсто поселихъ бесарабскитъ имоти Колониста. И така тѣ сега населяватъ отъ 40 Колонии този Кримъ, въ кой само тези сж нещо, кои ся близо до Бирдинскъ и Нагайскъ, а другитъ представляватъ не по много освѣтъ едно татарско население, кое ся занимава съ хергелета и ся скита отъ едно мѣсто на друго съ шотри.

Тези Българи, секій единъ пѣтъ кога споминатъ своето бабино и дѣдово родице, кое останало като преданіе до тѣхнѣтъ намѣтъ въ най романтически краски сж спомнува съ горещи сълзи и тъжни въздишки, но двама по тежко дѣто оставили доброволно покрай дунавскія изобилие край прѣдъ кого, винаги величаво и горделиво ся издигали спинатъ тукъ-тамъ изрядко голосѣжны бѣлански гори; вѣчно заселенитъ Добреженски лѣки. Отъ една страна Бѣлана имъ безпрерывно подухванъ въ лѣтнитъ горѣ щини хладенъ вѣтрѣръ, а отъ другъ е Дунава е подонявалъ много здрави отъ тѣхнитъ отсамъ и отатакъ планина отъ прѣатели и роднини. А тука въ Кримъ, бѣднитъ по това равно равнинѣ, кога лѣте въ голѣмѣтъ сухи горѣщини не ги разхлаждава отъ горнето бѣланско стровинице, ни хладенъ вѣтрѣръ, ни Дунава донасява вѣсти отъ роднини и прѣатели, но без-

прерывно ся търкаля по равното като бърдо поле на вѣсма чорсанъ, а безралостно вѣчно вѣгъра носи вѣлни прахове и засинава младо и голѣмо, живо и мъртво. Ето ти 4 години става отъ като ся сж населили въ тази стѣрѣж, но ни една година не имъ принесла изобилие за исключение само три или четири колонии, а сички други срицатъ нужда въ хранѣ и водѣ сами за себе си и добитакъ нѣма сено съ какво да го хранятъ, впрочемъ кого ли ще хранятъ съ сено и плява, когато сичкѣй добитакъ на тази несчастна жертва—переселенци отколъ е изирѣлъ, да и тѣ сами бы згинали и отколъ, ако не бы имъ помогнало Вышето Правителство, кое е толкова милостиво къмъ тѣхното положение и просби колкото е жадно и коварно мѣстното началство тона е—почечнаеый Комитетъ на сички колонисти въ новорисійски край. Азъ тукъ ще приведа словата на тѣзи Българи, кои ми ся разказвали: „Видинскитъ Българи кога ся переселивали, Вышето Правителство бѣше отпуснало за секого по единъ шуба и за оня кои сж奴удатъ обща и храна, но питай ги, получили отъ тѣхъ единъ шуба, убуца и хранѣ? Сичко това продади тѣхнѣтъ старшина Корневъ, кой като съблече Болградскитъ и имъ открадна 15 хиляди рубли та доди и тука и насъ да съблече. Той съ Свотриѣтеля Андра, като распродадохъ сичко това и ся подѣлиха съ прѣдсѣдателя си Хамъ, при кого като отивахъ бѣднитъ и обидени колонисти да ся жяловатъ, той ги нахокваше и испадваше, като най беззаконни хора. „Колонистъ, кой иска да му ся извърши работата въ Комитета трѣба въ прошеніето да туря около стотина рубли до Килговскѣй, кой безъ друго ся дѣля съ Хама, Нилговски съ Хама вършатъ работи, отъ кои можъ да ся ускуби. По нѣкой пѣтъ по нѣколко колонисти испроводатъ по хиляда рубли Нилговскому. Любытънѣкъ прѣгледа бѣловитѣ.“ Продължава дѣдо Генчо. „Абе брате въ насъ Кримъ 1863—64 и 65 година като не станъ три години на рядъ не уриай и народа зе да болѣй и умира отъ гладъ, тогава ние просихме нѣколко пѣти Министра дори и Царя да ни даде хранѣ за да не погинемъ. Доброто Правителство истена, какво да кажемъ, казватъ, че отпуснало полвинѣ милионъ рубли на хранѣ, но на кого, на нѣкой подрадинѣ, забравихъ му името какъ бѣше. И този подрадинѣ, ни дава не брашно, а пясакъ. Яде ли ся пясакъ? Който зе и яде такова брашно заболѣ. Много нерачяха отъ насъ такова брашно и искахъ да ни ся дадѣтъ парѣ и сами да ся купуватъ хранѣ, но прѣдсѣдателя Хамъ ги напсува и исплди. Ето ти и сичката правдина.“ Расказва другъ дѣдо Кичо. „Чи тѣзи подради направиха я глѣдѣй какви налати на Корнева и на смотрителя Андра, а пакъ Хамъ, посамъ сега и не ще да знай никого. „Амъ че празденѣтъ нашитъ селени като нерачяхъ да приематъ брашното и ходиха да ся жяловатъ на Хама е че какво надума нашитъ солени, наии рѣче, жалуетесъ кому хотѣте я не боюсъ никого.“

— Велико. „Абе въ насъ ще бѣде добръ ако бѣше намѣсто този прѣдсѣдатель другъ нѣкой. Но този Швабъ, той истена е добъръ, но за Нѣщитъ, а не за насъ. Ни за какното си го просили, нищо не сме до ний получили, а пакъ като кажишъ за школя, чакашъ му вадиши на клечка очитѣ. Да той истена, за насъ за парѣ и е готовъ сичкѣй край да съблече, да той и безъ това го съблече и уголи. Този Хамъ, ако бѣде еще много, ще ся пропѣди нашѣтъ Болгарія отъ него. Абе брате мало и голѣмо е викинало аманъ.“ Продължава „това мѣсто наля дохожда Ревизоръ отъ Петербургъ и исплди Карнева и Андра, но неможъ да исплди Хама?“ Освѣтъ Хама въ Комитета има и друго еще едно

зло, това е Нилговски. Той съ свои си напачъ хитро лови колониститъ отъ кои правитѣ укрива, а кривитѣ управя за пари, съ своитѣ си доноси. Да ли нѣма да скломи и Хама?“

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

СИЛИСТРА, 1 Априлий. — Тукашниты новини сж: съживянето на Българчинѣтъ отъ день на день, распространіето и силата, които зема тѣ, появяването на ревнителъ за распространіето на просвѣщеніето и сномарѣтъ словомъ и дѣломъ, появяването на иститъ патриотъ, каквито напримеръ Г-нъ Атанасъ Кюрюгу, съдневното улучение на училищата и успѣшниты му крачки, ревността на ученициты въ дѣлото имъ и стараніето на учителиты, което достигнало, дѣто 15-20 ученика сж останали въ минимото грѣцко училище, а сичкиты други да привлечѣтъ; съдневното идване на новы ученици, тѣснотата на училището, които ся забѣлжава, заминава дѣловиты и добрыти ни граждани. Още: събуждането и на Власыты, които описани отъ орисницѣтъ да изшкѣтъ подъ тежкото духовно нго на Грѣциты въ тѣзи крайдунавскы градища, иска да отбугне тѣжъ деспотическа власть тѣхнѣ, по примѣрътъ на Българиты, а като стане това, тогава ясно ще поблѣднѣтъ Грѣцѣмѣтъ прѣхваленнитъ отъ нѣкои, че пълнятъ Силистрѣ, този старъ българскы Доростоль. Двѣмата-трима тепли защитници и распространители на Еленизма Грѣци ще оплакватъ, като пророкъ Еремія Иерусалимъ, своиты праздни трудове и голы надежды. Дору тѣ отъ днесъ прѣдвидѣтъ слѣдствіето, като глѣдатъ съдневното прѣтопяване, на нѣкои отъ минимы си събратѣ, въ Българи, въ куражѣтъ да ги не уверятъ въ калпавинѣтъ имъ и да не нагубятъ нѣкои и други мѣлокове, които иматъ на рацѣтъ си сѣмъ аманѣтъ, сами ся съмнѣватъ за непобутването имъ.

ТУ.У.ЧА, 3 Априлий. — Азъ пѣтувахъ въ Силистра и други градища и забѣлжихъ въ тоя градъ ревността на Г-на Атанаса Кюрюгу. Той оцѣнява най добръ народното ни име; чрезъ своето вѣлііе, което е придобилъ въ Правителството и въ народѣтъ, той ся старае да помогне за свръшенното сыпане на тукашниты опоены отъ грѣцизма Българи. Този е сжѣитъ, за когото нѣкои ищѣтъ да думатъ за себеси с е азъ, брацѣловихъ прѣди време въ вѣстнициты, че безсѣзнателно къмъ народността ся ся дѣржѣлъ, ни днесъ, този благороденъ Г-нъ, намѣсто съ слова и вѣстници да имъ доказва и отбѣлсва клеветиты, отнесе ся най почтенно и най благородно, като имъ показа дѣломъ, че по добръ умѣе да оцѣнява народното име отъ тѣхъ и като имъ залуши устата съ съ най вѣжливъ начинъ. Той е сега, който поддържа вторитъ учитель, като му заплаща платѣтъ отъ собственитъ си касѣ. Той стори такова дѣло, което много значи за Силистрѣ. Азъ са осмѣлявамъ да искажи името на Господство му, едно да напомижъ, че по добръ памятникъ не му трѣба слѣдъ смъртѣтъ отъ настоящето, което ще го обезсмърти въ устата на потомството, и друго, да му покажи постѣлѣтъ за примѣръ на онязи родолюбци, които желѣжѣтъ възраждането на Българчинѣтъ, дѣ и въ какви мѣста трѣбува да притѣжатъ съ помощѣтъ си и жертвуваніята си. Този е единѣтъ, който е довелъ главнитъ учитель тука и само съ неговото напѣдване е могло българското училище да напѣдне, българската народность въ Силистрѣ да ся земе за особитъ и да напѣдне. Мнозина сж, които искатъ да ся показватъ прѣдѣни и народны водачи само въ голѣмѣтъ си думы, въ кога доде до работѣ, съвнѣй си познава слабѣ-

стыж и сѣнь ся дръпа настрѣхъ. Такивато мечтатели, които много знаятъ да говорятъ, а малко — що говорятъ, бѣхъ причиня на н-судуването, прѣди врѣме, на гореченныйтъ Господинъ къмъ народнѣтъ работи и пакъ тѣ бѣхъ които го посля коряхъ чрезъ вѣстници-ты че стоялъ на странъ и никакъ не го заемао народното добро. При неговото отдръпване на стрѣхъ, за да пострѣва сейръ онѣзи, които са държѣхъ насрѣщо му що ще направѣтъ, не са забавѣха да познаватъ слабостѣтъ си и че безъ намисане негово и помощъ отъ стрѣхътъ му нищо не могатъ сврѣши.

СЛИВЕНЪ, 3 Априлий. — Единъ старецъ Имя нѣма отъ Сливенъ стара наприца, който отъ малко врѣме е забогатѣлъ много, тѣй да кажемъ първѣй въ градътъ, и е събралъ доволно окницы желтички. Но отъ нѣколко врѣми насамъ зѣхвана да ся открѣва неговото безтрудно богатство.

Той намлрва едного селачена, който по причина на свѣдбата му, и отъ искрѣванѣто на добрата му храна, по случай продава доволно съ цѣна храната си нѣколко години наредъ, събира доволно парици. Този селаченинъ като страхливъ че живѣй въ село, за да го не убиратъ и му взематъ парѣтъ, напомня си че въ Сливенъ има нѣкой си, както рѣкохмы по горѣ Имя нѣма, като старъ и вѣренъ чело-вѣкъ, да му вручи паричкѣтъ си да му ги скрѣй, и посля когато ся случи да му потрѣбѣтъ да си ги земе пакъ. И тѣй селаченина направилъ това което мислилъ; той отива при старецѣтъ и ся зговорили за което си е намислилъ селаченонѣтъ за да вручи на него паричкѣтъ си. Но старѣтъ па пѣръ като досетѣлъ че му дошло само, безъ да губи врѣмя казва на селаченина, че съ каквото та е проводила Свѣта Богородица при мѣня сяло-ненъ съмъ, въ истѣтъ часъ накарва старата си па перки нѣ да сѣмѣи Свѣта Богородица отъ стената, тогава прѣбира дѣцата си, жена-та си и селаченина, посля ги накаралъ да ся закѣлватъ предъ Свѣта Богородица единъ по единъ какъ нѣма да кажатъ никому за туй приключеніе. Тогава като свързали тѣзи рабо-та здраво, става старецѣтъ да испроважда селаченинѣтъ да си утиди на селото, и му казва какъ тѣзи работа е здрава да ни казва на ни-кому, и тѣй като го испраца въ дѣрята му хвъргва нѣколко камѣна каквото да ся не вър-ни вѣкъ. Подиръ врѣмя споредъ добритъ пре-гѣждѣнія на правителството, укротиха съ времената безъ да има злодѣи, на умилъ си селаченина да си взема парѣтъ отъ нѣговѣтъ старецъ и мѣ нѣма. И тѣй отхожда да си поиска паричкѣтъ, но и мѣ нѣма му доказалъ че какъ можѣ да бѣде туй: бре селаченино ти си полудѣлъ. Селаченина като употреби всѣ какво срдѣство какъ дано си искара паричкѣтъ, но като незнаеше никой, видѣ че нищо не му помага и нече можѣ да му помогни, при-гуря си селаченина като кумаръ за гайда.

Преди година врѣмя случва ся да утѣва този старецъ на мѣнастиръ Свѣти Георгіа въ Ахило. Тогава го подигватъ онѣзи интересати Гѣрци, съ дипломатика за да одкопчентъ нѣщо за мѣнастирътъ. И той безъ забава гоѣйню-денъ конмушъ. Азъ рекълъ съмъ чело-вѣкъ старъ, смъртъ приближава. Но ще съграда за помянъ на името ми петъ одан, и хилѣдо жел-тици ще подаря за мѣнастирътъ.

Тогава младежкѣтъ като научиха това, за-хващатъ да го въртатъ на прѣстѣтъ си заради туй му обѣщаніе. По причина на туй не е на-правилъ обѣщаніето си оше, но ималъ намѣ-реніе да го направѣ.

Господине Редакторе, виждате ли какви хора ся намѣрватъ въ Сливенъ. Не ослѣ въ градътъ място да направѣ нѣщо за помянъ!

Малко ся бѣдѣи дѣца които ходѣтъ да си гу-бѣтъ драгоцѣното врѣме като ги гледатъ че ще ся удостоятъ и ще станатъ врѣдѣни за ра-бота. Като иска помянъ този старецъ, да ку-пи потрѣбнитъ книги на тѣзи дѣца за въ у-чилището да надстои да ся изучатъ, и прочѣи оше добрини има за въ градътъ да ся правѣтъ. И тѣй този и мѣ нѣма като иска помянъ да остави, по добръ ще сторѣ да прѣглежда всѣ-когажъ бѣдѣи дѣца и да ги нарежда въ учи-лището, тогава отъ него по добръ мѣнастиръ не бѣва. Нѣ той безъ да направѣ това оби-ра безъ правда братѣта си Българи и помага на Фанѣротитѣ, за да направѣтъ въ модѣтъ и салтанатѣтъ. Догдѣто че ся намѣрватъ та-кива хора нѣй нѣто патриаршіа ще видѣмъ нѣ-то ще ся рѣши въпросѣтъ. Ще ви кажа Г-не редакторе че въ градътъ различни интриги и, гравѣтъ помежду чорбаджѣтъ на които, ако пытатъ, този старецъ е причината най първо за раздвоѣване на тарафи на чорбаджѣтъ, по други нѣкой неговъ интересъ, за когото на второ можѣ да ви ѣва що е.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

ФРАНЦІЯ. — Г-нѣ Друенъ Делюи, ми-нистръ на външнитъ работи, далъ минала-та недѣля, единъ голѣмъ балъ, въ честь на Данемарскіятъ Князь, на когото присѣт-ствували министритѣ, дипломатическото тѣло и много господѣи отъ високото па-рижко общество.

Веселбата станала отъ най блестящѣи. Игритѣ траѣли до два сахѣти презъ нощѣтъ по европейски.

Императорѣтъ са готви да направѣ ед-но пътуваніе по цѣла Франція. Нѣкои хора увѣрѣватъ че това нѣгово пътуваніе про-излѣзвало отъ едно негодование на францу-шкѣтъ народъ, негодование, което той ис-калъ да испѣта ако е основно и да даде у-довлетвореніе на причинитѣ които сѣ го по-родили.

Комисіята, която ся состави преди ед-на недѣля отъ министрѣтъ на търговіята и на земледѣліето за да распѣта състояніето на земледѣлицитѣ отъ тая просвѣтена дър-жава, не са одобрява никакъ отъ оппозиці-алнитѣ вѣстници по причина че тя са съ-ставѣ отъ чиновници. Тѣ вѣстници искѣтъ щото тая комисія да са състави, нѣ отъ чи-новници, нѣ отъ хора независими, които да познаватъ върху какво са основаватъ упла-кѣніята на земледѣлскитѣ жители.

ИНГЛИТЕРА. — Лондонскитѣ вѣстници ни извѣстѣватъ че Маріа-Амеліа, съпруга на Луї-Филипа, французки царъ, са поминала на 24 Марта (н.к.) въ Клармонтъ. Тая смъртъ произвѣла едно скръбно впечатленіе въ ви-сокото англишко общество, и най много въ французшкѣтъ народъ.

Погрѣбеніето на тая свалена царица станало както е прилично на царскитѣ фами-ліи. Белгійскіятъ царъ, галскіятъ князь, ди-пломатическото тѣло, сѣтъ исклученіе са-мо на французшкѣтъ посланикъ, Г. Тьеръ, Г. Гизо и много други политици, които сѣ-бѣли министри по нѣйното царуваніе, при-сѣтствували на опѣлото ѣ.

Маріа-Амеліа бѣла на възраст осемде-сятъ и четири годишна.

Тѣ дѣи станали събранѣ въ много гра-дища за да подкрѣпятъ биллата за избира-телното прѣобразование, прѣдставено отъ

правителството.

Казуватъ че преди три дѣна единъ чо-вѣкъ, на когото народностѣта не знаѣи о-ше, фѣрилъ пищовъ срѣщу галскіятъ князь. Убийцата са фаналъ и са врѣчилъ на властѣта.

Лондонската прѣса напада твърдѣ стро-го Прусія за страховитѣ които прѣска за по-чнѣваніето на бой помежду нея и Австрія. Тѣ я съвѣтѣва да бѣди по скромна въ по-литиката си и въ поведеніето си.

АВСТРИЯ. — Както рѣкохмы въ послѣд-ніятъ си брой, боятъ помежду Австрія и Прусія, за когото толкосъ много са хорту-ваше, не излѣзе наистина. Той не бѣше о-свѣтъ увлеченіе за да не кажемъ измыс-люваніе на нѣкои вѣстници.

Нѣ само тѣ двѣ държави не сподѣлятъ тѣя бунтовнически чувства, нѣ отъ нотитѣ които и двѣти правителства испратили до посланициитѣ си при чуждитѣ дворови са видѣ че и тѣ сами незнаѣтъ какво правѣтъ; защото тѣ въ нотитѣ едно друго са набѣ-дѣватъ, сирѣчь едного правителство казва на другото правителство че показало най напѣрдъ наклонности за бой, и другото на другото; което ще кажи че тѣхното рав-шаваніе не было за друго освѣтъ да да-дѣтъ вещество на европейскитѣ вѣстници за да имѣтъ съ какво да са занимаватъ и нищо друго.

На дневното врѣме хората глѣдѣтъ да избѣгнѣватъ отъ да проливѣтъ крѣвѣта на подобнитѣ си; това вѣто за основа, и при другитѣ, лошащото фѣнанціално положеніе на Австрія, нѣй смѣемъ да потвѣрдимъ че как-вото и да са хортува, намъ ни са чинѣ че споразумѣніето на двѣта царѣ не е далечъ да са постави помежду имъ, сирѣчь на ми-нутата когато са видѣтъ.

РУСИЯ. — Незадоволствіето на наро-дѣти въ Руссіа отъ московсково правителс-тво са развива отъ дѣнь на дѣнь.

Една телеграфическа депѣна отъ Пе-тербургъ, сѣтъ дата 16 Априліа ни извѣс-тѣва че на четирѣ часа ада-франга, на ми-нутата когато императорѣтъ излѣзувалъ отъ лѣтната градина за да са качи на ка-руцата си, единъ непознайникъ теглилъ пи-щовъ срѣщу Н. Ц. В. Дѣити на Императорѣ-тъ са упавиха. Виновникѣтъ са фаналъ. Той бѣлъ полякъ.

ПАПСКИ-ВЛАДѢНІЯ. — Великенскитѣ празници сѣтъ тържествували съ голѣмо ве-ликоленіе въ Вѣчнѣтъ Градъ. Свѣтіятъ О-тецъ служилъ лично литургіа въ катедрал-ната си черкова.

На 3 Априліа Пій IX прѣлѣлъ въ особна ауденція едно голѣмо число Французи, кои-то дошли въ Римъ и които искали честѣта да му врѣчатъ единъ адресъ; Негово Свя-тѣйшество са изразилъ тѣй:

„ Не съмъ забораѣилъ това което францу-шкитѣ Католици сѣтъ направѣли за Свѣтото „ Сѣдалище. Нѣма да сабраѣа че на 1848 г. „ французшкѣтъ посланикъ бѣше който у- „ лѣсни трѣгуваніето ми за Гайотъ и че „ пакъ французки генералъ бѣше, който, на „ 1849, ми донесе ключовитѣ на Римъ. До- „ казателствата на симпатіи които ми е да- „ ло правителството на императорѣтъ, не ще са „ загладатъ отъ поменѣтъ ми. “

МОЛДО-ВЛАХИЯ. — Една депеша отъ Букурещъ съсъ дата 15 Априлия извѣстѣва че 300 души по многото руски и гръцки подданици, които имали за прѣдводителъ янкѣятъ архіепископъ, обиходили улицити отъ тоя градъ като искали съсъ голѣми вѣкови разрѣшеніе на приврѣмненото правителство и като набулдували това послѣдното че лѣжи народътъ като го увѣрявало че единъ чужди князь щель да му са даде.

Заптіето като заповѣдало на смѣтителити да са прѣснѣтъ и да мѣлѣжтъ, тѣ отговорили чрезъ фърланіето на пишцоци. Вонската са принуди тогасъ да са намѣси, и въ борбата която излѣзе отъ това намѣсаніе; двама съдлати и десетъ бунтовници са утрѣнаха. Другити са прѣснаха. Архіепископѣтъ са нарани и задрѣ както и другити главатарѣ на движеніето.

Нѣколко дена прѣди тая манифестация, князь Моружи отъ фанариотска пасмина и руски подданикъ, бѣше дошелъ въ Иъш и който идеше отъ Кишневъ. Заптіето като го подозря за снабденъ съсъ инструкціи, заповѣда му да остави страната, нѣ той отказа. На минутата когато са готвѣше да веме мѣрки за нѣго, смѣщеніето избухна. Нѣма смѣтнѣние че това стана по нѣгови вижшенія. Той прѣзари да побѣгнѣ.

Избраніето на Князь Охенцолернъ за князь на Ромѣни са зафанало веки.

Една кореспонденция отъ Паришъ, проведена до Ендесапданъ съ Бѣлжъ извѣстѣва че въ една отъ послѣднитѣ конференціи Г. де Будбергъ, руски посланикъ, хортувалъ съсъ много живостъ срѣщу съединеніето на Княжествата. Той бѣлъ поддрѣжѣлъ че съединеніето бѣло антипатическо за населеніята и особно за населеніята молдавски; че въ тая провинция сичкити образовани класови подписвали протести; че тѣя протести бѣ были по многобройни ако приврѣмненото правителство не заплашаваше съко лице което бѣ искало да подпиши.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Н. Прѣв. Кемаль ефенди на когото трѣгнованіето извѣстѣихи съ погрѣшка има честь да са прѣвми завчера въ ауденция отъ Н. Ц. В. Султанѣтъ. Казувѣтъ че Н. Прѣв. е трѣналъ вчера за Бѣлгія презъ Кюстенджѣ.

— Нубуръ паша, министъръ на външнитѣ работи въ Египетъ, са наименова прѣдсѣдатель на комисіята, натоварена да управлява участіето на Египетъ въ Вселенското Изложеніе, което ще са отвори въ Парижъ на 1867.

— Н. Ц. Вел. Султанѣтъ почете съсъ присѣстѣието си трѣмѣсечното испитаніе, което стана въ воинското училище на Пангалди.

— Както прѣминалиятъ години, тѣй и тая година гръцкіятъ патрикъ раздаде изобилни милостини по сиромасити по случай на Велѣкъ-Денъ.

— Въ Недѣлѣ вечеръ Т.Т. В.В. Фуадъ паша, Аали паша и Кямилъ паша направиха на Бахчеваноглу Киворкъ ефенди, кехал на сарафити отъ столицата, честь да сѣднѣтъ на трапезата му.

— Миналіятъ пондѣльникъ са дѣржа единъ голѣмъ съвѣтъ на Високата Порта подъ прѣдсѣдательството на Фуадъ паша. Казувѣтъ че въ тоя съвѣтъ сѣ разсудували молдо-влахскитѣ работи.

— Г-нъ Висконти Веннста са наименова италянски посланикъ при Високата Порта; той са учаква въ Цариградѣ.

— Тѣя дни Н. Ц. Вел. Султанѣтъ прѣв отъ персїйскіятъ Шахъ една богата декорация които са казува Нишан-и-Султанатъ.

Научавами са че Н. Ц. Вел. натоварилъ пълномощіятъ си министъръ да врѣчи на персїйскіятъ императоръ знаковити отъ първий класъ на орденѣтъ Османіе.

— Прочитами въ вѣстникъ Ла Тюрки: Членовѣти отъ Свѣтлітъ Синодъ и отъ Смѣсеніятъ Съвѣтъ дѣржели, миналіятъ вторникъ, едно събрание въ което са прочелъ турскіятъ прѣводъ на отговорѣтъ на мемоарѣтъ отпавенъ сега наскоро до вселенскіятъ патрикъ отъ Н. Вис. Аали паша.

Слѣдъ прочитаніето и сравненіето съсъ гръцкіятъ текстъ, това писмо са подписало и испроводило до Негово Височество.

Въ сѣщото събрание, патрикѣтъ говорилъ за нуждността да са зафанатъ пакъ прѣговорити за бѣлгарскіятъ въпросъ, и поканилъ членовити отъ смѣсената комисія да са съберѣтъ въ неделѣ, на 29 Априлія (н. кал.) за да разсудувѣтъ върху тая важна работа.

— Една депеша, прѣта миналіятъ петѣкъ отъ Неаполъ, извѣстѣва прѣстигнуваніето на Мустафа-Фазилъ паша, напреденъ прѣдсѣдатель на съвѣтътъ за хазинити.

— Управленіето на министерството на общенародното просвѣщеніе са повѣри приврѣменно на Дервинъ даша, мѣстешаръ въ сѣщото министерство, до дѣто са върни отъ Бѣлгія Н. П. Кемаль ефенди.

— Н. Прѣосв. Г-нъ Пансїй, врачанскіятъ епископъ, трѣгна по миналата неделѣ за епархїята си. Нѣка са надѣвами че Н. Прѣос. че знай сега да са въсползува отъ тоя случай и да примѣри онѣя които викѣтъ срѣщъ него.

— Научавами са че освѣщеніето на читалището, за което хортувахми, ще стане утрѣ.

— Научавами са че габровскіятъ мюдюринъ са промѣнилъ. Това е едно добро сторено на народѣтъ. Ако са промѣни и кадіята, за когото имамъ лопи свѣдѣніи, нѣй ще благодаримъ Митхадъ паша въ името на народѣтъ отъ тоя градъ.

— Тая неделѣ и миналата неделѣ прѣвхми доволно кореспонденци отъ вѣжъ не освобождени. Тѣя кореспонденци сѣ толкось дълги, щото ако да ги помѣстѣхми, трѣбуваше да извадимъ два броя въ неделѣта. Нѣй молимъ тѣя наши прѣители да ни пишѣтъ други пакъ колкото е възможно на кратко; защото щемъ бѣдемъ принудени да ги скратявами а по нѣкога хичъ да не ги помѣстѣми.

— Левантъ-Херадъ извѣстѣва че Н. Прѣв. Аарифъ бей са наименовалъ вводиачъ на посланицити намѣсто Кямилъ бей, като упазилъ въ сѣщото врѣме и постѣтъ на първи драгоманниъ на Царскіятъ Диванъ.

— Тая Недѣлѣ мина въ рѣжѣти ни едно книже, което носи заглавіе: Овѣржѣно писмо на Прѣосвѣщеніятъ Г. Рафанъ до Съединенити Бѣлгари.

За това книже нѣй ще хортувами въ идѣжіятъ си брой.

— Научавами са че Съединенити Бѣлгари, които са лишаваше до сега отъ собствена черкова, купили едно доста широко мѣсто въ Галата при гръцката черкова Христосъ. Това мѣсто са зело за направа на черкова. Работити ще са зафанѣтъ отъ идѣжіятъ пондѣльникъ.

— Пишѣтъ ни отъ Габрово:

— Новіятъ ни мюдюринъ Арна. Той кондиса въ вѣжѣтата на Г-на Станчо Арнаудова, който бѣше заключена и въ която илѣзи като сулпи куфарити на пѣтнитѣ й врата.

„Чорбаджити погледнаха тая случка съсъ едно най голѣмо хладнокрѣвѣе.“

Отъ друга страна са научавами днесъ, че за тая работа Г-нъ Х. С. Арнаудовъ далъ онзи денъ единъ протестъ на Високата Порта: въ

тоя протестъ той искалъ изнасяніето на мюдюринѣтъ отъ вѣжѣтата му и удовлетвореніе.

Нѣй чаками подѣрбѣни извѣстія за тая случка, и като ги прѣвмимъ, горчиво ще осѣдимъ законопрѣстѣжнитѣ.

СЪДРУЖЕСТВО ЗА ПАМУЧНА ФАБРИКА ВЪ ПЛОВДИВЪ.

Сермія петъ хыляды турскы лири, раздѣлены на петъ хыляды акціи, всякоя по една лира.

Американскы платна сѣ въ обще употребленіе на цѣль свѣтъ; тѣя сѣ днесъ най-главний клоъ на търговіята. Подъ сѣнката на Нег. Им. Вел. Султанѣтъ сѣ е съставило Съдружество за памучна фабрика въ Пловдивъ, която фабрика ще искава американски платна и памучнѣ прѣждѣ № 8/20 отъ турскоземскы памукъ. Н. П. В. Султанѣтъ бѣлагонизови да даде 25 хыляды гроша за успѣха на това прѣдпрїятіе. Честитото Управленіе отстѣжни десѣтъ уврата мѣсто, което сѣ видѣ сгодно отъ Съдружество за направа на фабриката, заданіето на когото ще започне слѣдъ единъ мѣсяцъ. Порѣченитѣ машини за тая фабрика отъ Инглѣтера сѣ веки готови и слѣдъ нѣколко мѣсяца сѣ надѣмъ да сѣ постави всичко въ дѣйствіе.

Това съдружество отѣрѣма еиздало единъ книжѣкъ въ който е напечатанъ уставѣтъ му и всичко щото е потребно по тая члѣстъ за освѣтленіе на акціонерити, на които то имѣ и дава даромъ.

Нѣй до нынѣ имѣхмѣ малцина търговци въ Цариградѣ, че количеството на изработенити ни стоки абѣ, шаякъ и гайтанѣ е малко и тѣя не сѣ и въ обще употребленіе, даже и онѣя, които ги продаватъ не носѣтъ абѣны дрехы понѣ за примѣръ на мющеринѣти си. Человѣкъ може помысли колко ще сѣ унищожѣ нашата търговія кога започнатъ и по нашитѣ мѣста да излазѣтъ американски платна и памучна прѣжда, които нѣй щемъ разнасяме по цѣль свѣтъ.

Да живѣй индустріята!

5 Априліи 1866.

Цариградѣ.

Директоръ
П. Богоровъ.

КНИЖЕВНО ИЗВѢСТІЕ.

Подписанитѣ земамы честь да извѣстимъ на нашѣя ученъ свѣтъ, какво въ книжарницѣтъ ни на идущия Джумайскы Панапрѣ вѣжѣ сѣ намиратъ за проданъ, както всичкы учебници за ученицы отъ прѣвоначални, прѣдуготовителни и по горны училища, така и землеописателни карты и другы отъ различни съдрѣжаніи книги. Освѣнъ това и слѣдѣжѣщитѣ:

Землеописателенъ учебенъ Атласъ отъ 24 карты. Цѣна 1 Минецъ.

Землеописателенъ учебенъ Атласъ отъ 9 карты, за малкы дѣтца. Цѣна 20 гроша.

Порѣчанѣи, могатъ сѣ добы и Земны Кѣлѣба (сѣферы, глобусы) отъ шестъ разны величинѣ съ славенскы буквы и то по умѣренъ цѣнѣ. Пловдивъ, 3 Априліи 1866.

Хр. Дановъ и Друж.

БУРИНЪ ПРАХЪ ЗА ИСТРЕБВАНІЕ НА ВСЯКАКВИ ЖИВОТИНКИ, КОИТО ХАПАТЬ ЧЛОВѢКА.

Тоя прахъ, невѣрѣтеленъ за добытка, безъ друго е добаръ за истребѣваніето на дѣрвеницитѣ, бѣлхыты и вѣжкыты; пазѣ комаритѣ и мухыты, варди вѣлненѣты платове отъ молцити и дѣрвенѣты вѣжѣта отъ червоточина.

Продава сѣ въ Спѣцѣріята Маделла на Кара-Кюй при Комисіонъ-ханъ. Цѣна гроша 8.

Отговорникъ Никола Геновичъ.